

Rím ustanovuje videnie – číslo päť

Odhaľovanie opakovaných prorockých sporov v adventizme: Pochopenie násilníkov z tvojho ľudu

Jeff Pippenger

2024-08-09

V poslednom článku sme identifikovali šesť prorockých línií sporu, ktoré sa v dejinách adventizmu vyskytli od obdobia milleritov až po súčasnosť. Tvrdím, že prvý i posledný spor o „lupičov tvojho ľudu“ vo verši štrnásť jedenástej kapitoly Daniela sú prorocky totožné. Milleriti chápali „lupičov“ ako Rím a protestanti učili, že „lupičmi“ bol sýrsky kráľ menom Antiochus Epifanes.

A v tých časoch sa mnohí postavili proti kráľovi juhu; aj násilníci z tvojho ľudu sa povýšili, aby naplnili videnie; ale padnú. Daniel 11:14.

Počnúc desiatym veršom a pokračujúc až po pätnásty verš je znázornený boj medzi kráľovstvami Egypta a Sýrie. Egypt je v tomto úseku kráľom juhu a sýrsky kráľ je predstavený ako kráľ severu. Desiaty verš označuje to, čo historici nazývajú začiatkom štvrtej sýrskej vojny v roku 219 pred Kristom; verše jedenásť a dvanásť predstavujú bitku pri Ráfii v roku 217 pred Kristom a jej následky. Potom verše trinásť až pätnásť označujú bitku pri Pániu v roku 200 pred Kristom. Vo veršoch desať až pätnásť je sýrskym kráľom Antiochos Magnus, vládca Seleukovskej ríše.

Desiaty verš predstavuje dejiny, keď Antiochos Magnus začína vojnu, aby znovu získal územie, ktoré bolo pred rokmi odňaté Seleukovskému kráľovstvu. Vo verši toto stratené územie znovu nadobúda v roku 219 pred Kr., no dočasne prerušuje svoje útoky a usiluje sa preskúpiť svoju vojenskú silu. Znovu získal kontrolu nad strateným územím a postúpil až k hranici Egypta, južného kráľovstva ovládaného ptolemaiovskou dynastiou. V rokoch 219 pred Kr. až 217 pred Kr. si kráľ juhu i kráľ severu pripravovali plány na blížiacu sa bitku pri Ráfii.

Bitka pri Ráfii sa odohrala roku 217 pred Kr. a južné kráľovstvo Egypta, ktorému vládol Ptolemaios, zvíťazilo nad sýrskym kráľom Antiochom Veľkým, kráľom severu v prorockom úseku. Potom vo veršoch trinásť až pätnásť, o sedemnáť rokov neskôr, roku 200 pred Kr., Antiochos Veľký, ktorý medzitým uzavrel spojenectvo s Filipom Macedónskym, zaútočil na Egypt v bitke pri Pániu. Južné kráľovstvo Egypta malo vtedy detského kráľa vo veku päť alebo šesť rokov a Antiochos Veľký i Filip nemohli odolať tomu, aby využili slabosť detského kráľa Egypta, a Antiochos Veľký zvíťazil v bitke pri Pániu. Tri verše, ktoré predstavujú bitku pri Pániu, obsahujú verš štrnásť, v ktorom sa do prorockého rozprávania uvádza nová mocnosť.

Lupiči tvojho ľudu sú inou mocnosťou než egyptský kráľ juhu, alebo seleukovský kráľ severu, alebo Filip, macedónsky vládca. Milleriti rozpoznali, že Rím sú lupiči tvojho ľudu. Jedno z hebrejských koreňových slov, ktoré sa prekladá ako „lupiči“, znamená ničiteľ. Pohanský Rím je v prorocke predstavený ako mocnosť, ktorá bude lámať na kusy.

Potom som videl v nočných videniach, a hľa, štvrtú šelmu, hroznú a strašnú, a nesmierne silnú; a mala veľké železné zuby; žrala a drvila, a zvyšok pošliapavala svojimi nohami; a bola odlišná od všetkých šeliem, ktoré boli pred ňou; a mala desať rohov. Daniel 7,7.

Keď Uriah Smith komentuje lúpežníkov, cituje historika, ktorý poukazuje na to, že lúpežníci predstavujú buričov.

„Teraz je uvedená nová moc — ‚lupiči tvojho ľudu‘; doslova, hovorí biskup Newton, ‚rúcači tvojho ľudu‘. Ďaleko na brehoch Tibery sa kráľovstvo živilo ctižiadostivými zámermi a temnými úmyslami. Spočiatku malé a slabé rásťlo s obdivuhodnou rýchlosťou v sile a moci, opatrne siahalo sem i tam, aby vyskúšalo svoju zdatnosť a preverilo silu svojho bojovného ramena, až napokon, vedomé si svojej moci, smelo pozdvihlo hlavu medzi národmi zeme a neodolateľnou rukou uchopilo kormidlo ich záležitostí. Odteraz meno Rím stojí na stránkach dejín, určené na dlhé veky ovládať záležitosti sveta a uplatňovať mocný vplyv medzi národmi až do konca času.

„Rím prehovoril; a Sýria i Macedónia čoskoro zistili, že vzhľad ich sna sa mení. Rimania zasiahli v prospech mladého egyptského kráľa, odhodlaní ochrániť ho pred skazou, ktorú mu pripravili Antiochus a Filip. Bolo to roku 200 pred Kr., a bol to jeden z prvých významných zásahov Rimanov do záležitostí Sýrie a Egypta.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 257.

Predpoveď predložená v týchto veršoch sa naplnila približne v priebehu dvadsiatich rokov, od roku 219 pred Kr. do roku 200 pred Kr., no proroci hovoria viac o posledných dňoch než o dňoch, v ktorých žili.

„Každý zo starodávnych prorokov hovoril menej pre svoju vlastnú dobu než pre našu, takže ich prorokovanie má záväznú platnosť pre nás. ‚A toto všetko sa im prihodilo ako predobrazy a bolo napísané nám na napomenutie, ku ktorým dospel koniec vekov.‘ 1 Korinťanom 10:11. ‚Nie sebe samým, ale nám slúžili tým, čo vám teraz zvestovali tí, ktorí vám v Duchu Svätom zoslanom z neba kázali evanjelium; do čoho túžia anjeli nazerať.‘ 1 Petra 1:12....“

„Biblia nahromadila a zhromaždila svoje poklady pre túto poslednú generáciu. Všetky veľké udalosti a slávnostné úkony dejín Starého zákona sa opakovali a opakujú v cirkvi v týchto posledných dňoch.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Hoci Daniel nežil v dvadsaťročnom časovom období, ktoré skúmame, inšpirácia prostredníctvom spisov sestry Whiteovej nás informuje, že veľká časť dejín zaznamenaných v Danielovi 11 sa má zopakovať v konečnom naplnení Daniela 11.

„Nemáme času nazvyš. Pred nami sú časy súženia. Svet je zmietaný duchom vojny. Čoskoro sa odohrajú výjavy súženia, o ktorých sa hovorí v proroctvách. Proroctvo v jedenástej kapitole Daniela takmer dosiahlo svoje úplné naplnenie. Mnohé z dejín, ktoré sa odohrali pri naplňaní tohto proroctva, sa zopakujú.“ Manuscript Releases, číslo 13, 394.

Verše desať až pätnásť z Daniel 11 predstavujú dejiny posledných dní, ktoré vedú k čoskoro prichádzajúcemu nedeľnému zákonu, lebo verš šesťnásť určuje, kedy Rím po prvý raz dobyl „slávnú zem“.

Ale ten, kto príde proti nemu, bude konať podľa svojej vlastnej vôle, a nikto pred ním neobstojí; a postaví sa v nádhernej krajine, ktorá bude jeho rukou strávená. Daniel 11,16.

Daniel používa vo svojich spisoch výraz „slávna krajina“ dvakrát. Prvý raz je to v šestnástom verši, keď doslovný pohanský Rím dobyl doslovnú slávnu krajinu Júdska.

„Hoci Egypt nemohol obstáť pred Antiochom, kráľom severu, ani Antiochos nemohol obstáť pred Rimanmi, ktorí teraz prišli proti nemu. Nijaké kráľovstvá už neboli schopné odolávať tejto nastupujúcej moci. Sýria bola podmanená a pripojená k Rímskej ríši, keď Pompeius roku 65 pred Kr. zbavil Antiocha Asiatika jeho majetkov a zredukoval Sýriu na rímsku provinciu.

„Tá istá moc mala tiež stáť vo Svätej zemi a pohltiť ju. Rím sa spojil s Božím ľudom, Židmi, spojenectvom v roku 162 pred Kr., od ktorého dátumu zaujíma významné miesto v prorockom kalendári. Skutočnú právomoc nad Judskom však nezískal skutočným dobytím až do roku 63 pred Kr.; a to nasledujúcim spôsobom.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Druhý verš, v ktorom Daniel používa výraz „slávna krajina“, je vo verši štyridsaťjeden.

Vojde aj do slávnej krajiny a mnohé krajiny budú porazené; ale títo uniknú z jeho ruky: Edóm a Moáb i poprední zo synov Ammónových. Daniel 11,41.

Štyridsiaty prvý verš, samozrejme, nasleduje po štyridsiatom verši a štyridsiaty verš sa začína slovami „a v čase konca“. V diele Veľký spor sestra Whiteová označuje rok 1798 za „čas konca“, takže štyridsiaty prvý verš určuje dejiny, ktoré nasledujú po čase konca v roku 1798.

„Ale v čase konca,“ hovorí prorok, „mnohí budú pobežovať sem a ta a poznanie vzrastie.“ Daniel 12:4.... Od roku 1798 bola kniha Daniel odpečatená, poznanie proroctiev vzrástlo a mnohí hlásali slávnostné posolstvo o blízkom súde.“ Veľký spor vekov, 356.

Slávna krajina vo verši štyridsaťjeden nie je doslovným starovekým Judskom dávnych čias, ale duchovným moderným Judskom. Spojené štáty sú duchovným moderným Judskom a verš štyridsaťjeden označuje čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon v Spojených štátoch.

Avšak nie to duchovné bolo prvé, ale prirodzené; a potom to duchovné. 1 Korinťanom 15:46.

Tento nedeľný zákon je predobrazene vyjadrený v šestnástom verši, lebo „veľká časť dejín, ktoré sa odohrali“ pri naplnení Daniela jedenástej kapitoly, sa má zopakovať. Verše desať až pätnásť v posledných dňoch predstavujú dejiny, ktoré predchádzajú nedeľnému zákonu a vedú k nemu.

Severný kráľ v týchto piatich veršoch, ako aj južný kráľ, ktorí sa naplnili v seleukovskom kráľovi Antiochovi Magnovi a v egyptských kráľoch ptolemaiovského kráľovstva, predobrazujú mocnosti, ktoré sú stredobodom dejín vedúcich k čoskoro prichádzajúcemu nedeľnému zákonu. Tieto verše označujú dejiny hnutia sto štyridsaťštyri tisíc, lebo desiaty verš označuje pád Sovietskeho zväzu v roku 1989 a šestnásty verš čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon.

Kristus zdôrazňuje tieto verše tým, že uvádza desiaty verš do súladu so štyridsiatym veršom a šestnásty verš so štyridsiatym prvým veršom. Priamy odkaz na doslovnú slávnu krajinu, ktorá je predobrazom duchovnej slávnej krajiny vo verši štyridsaťjeden, tvorí záver týchto šiestich veršov,

a desiaty verš je ich začiatkom.

Tak ako Kristus zabezpečil, aby mal šestnásty verš priamu súvislosť so štyridsiatym prvým veršom, tak aj desiaty verš má priamu súvislosť so štyridsiatym veršom. Výraz v desiatom verši „preplaví sa a prenikne ďalej“ je totožný hebrejský výraz, ktorý je vo štyridsiatom verši preložený ako „preplaví sa a prejde ďalej“. Tento výraz sa v Písmach nachádza už len na jednom ďalšom mieste, no je preložený trochu odlišne než v desiatom a štyridsiatom verši. Stále je to však ten istý hebrejský výraz.

A prenikne cez Júdu; rozvodní sa a prejde, dosiahne až po šíju; a rozpätie jeho krídel naplní šíрку tvojej krajiny, ó Immanuel. Izaiáš 8:8.

Izaiášovo „rozvodní sa a pretečie“ je to isté ako vo verši desať „rozvodní sa a prenikne“ a vo verši štyridsať „rozvodní sa a prejde cez“. Navyše, každý z týchto troch veršov opisuje útok kráľa severu na kráľa juhu. V Izaiášovi severný asýrsky kráľ Senacherib útočil na Júdu, južné kráľovstvo Izraela. Vo verši desať Antiochos Magnos, severný kráľ Seleukovskej ríše, útočil na južné kráľovstvo Egypta. Vo verši štyridsať kráľ severu, pápežská moc, ktorá na začiatku verša štyridsať utrpela smrteľnú ranu, útočil na južnú ateistickú moc Sovietskeho zväzu. Každý verš predstavuje tú istú prorockú štruktúru konfliktu medzi kráľmi severu a juhu a v každom verši severný kráľ „sa rozvodní a prejde cez“.

Izaiášovo svedectvo i desiaty verš obidva potvrdzujú, že keď severný kráľ zaútočí, zastaví sa skôr, ako vstúpi do hlavného mesta južného kráľovstva. Sancherib priviedol svoju vojnu až k múrom Jeruzalema, a nie ďalej. V roku 219 pred Kr. prišiel Antiochos Veľký k hranici Egypta a zastavil sa. Potom prehrál bitku pri Ráfii, ku ktorej došlo o dva roky neskôr, v roku 217 pred Kr. Sancherib prišiel k múrom Jeruzalema a prehrál bitku, keď zasiahol Boh.

Preto takto hovorí Hospodin o asýrskom kráľovi: Nevojde do tohto mesta ani tam nevystrelí šíp, ani nepríde pred neho so štítom, ani proti nemu nenavší val. Cestou, ktorou prišiel, tou istou sa vráti a do tohto mesta nevojde, hovorí Hospodin. Lebo budem brániť toto mesto, aby som ho zachránil, pre seba samého a pre svojho služobníka Dávida. A stalo sa tej noci, že vyšiel anjel Hospodinov a pobil v tábore Asýřčanov stoosemdesiatpäťtisíc mužov; a keď skoro ráno vstali, hľa, všetci boli mŕtve telá. Nato odišiel Senacherib, asýrsky kráľ, a vrátil sa a býval v Ninive. A stalo sa, keď sa klaňal v dome svojho boha Nisrocha, že ho jeho synovia Adrammelech a Šarezer zabili mečom; a utiekli do krajiny Arménska. A namiesto neho sa stal kráľom jeho syn Esarchaddon. 2 Kráľov 19:32–37.

V roku 1989 kráľ severu zmietol Sovietsky zväz, no nepremohol hlavné mesto Sovietskeho zväzu. Rusko zostalo stát'. Nasledujúci boj, predobrazený vo veršoch jedenásť a dvanásť, bol bitkou pri Ráfii, ktorá bola takisto predobrazená porážkou Sancheribovho vojska a jeho následnou smrťou, čo označuje víťazstvo južného kráľa, ktorým bolo Júdsko vo svedectve o Sancheribovi, a Ráfia vo svedectve o Antiochovi Magnovi.

Desiaty verš poskytuje priame spojenie so štyridsiatym veršom a šestnásty verš poskytuje priame spojenie so štyridsiatym prvým veršom. Verše desať až šestnásť predstavujú dejiny od roku 1989 až po nedeľný zákon. Tento verš predstavuje skryté dejiny vo verši štyridsať, ktoré sa začínajú

rozpadom Sovietskeho zväzu v roku 1989 a pokračujú až po nedeľný zákon. Desiaty verš takisto priamo spája „sedem časov“ z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitoly, so skrytými dejinami, avšak táto línia pravdy presahuje rámec toho, čo tu predkladáme.

V dejinách milerizmu došlo k prvému zo šiestich hlavných sporov v rámci adventizmu týkajúcich sa správnej identifikácie Ríma a išlo o to, koho predstavujú lupiči vo verši štrnásť. Protestanti zastávali názor, že predstavujú Antiocha Epifana, zatiaľ čo mileriti ich stotožnili s Rímom. V poslednom spore adventizmu týkajúcom sa správnej identifikácie Ríma ide takisto o lupičov vo verši štrnásť. Jedna skupina, zastúpená mileritmi, obhajuje základné chápanie mileritov, ktoré bolo potvrdené Duchom proroctva.

„Videla som, že mapa z roku 1843 bola vedená rukou Pánovou a že sa nemá meniť; že údaje boli také, aké ich On chcel; že Jeho ruka spočívala nad jednou chybou v niektorých údajoch a zakrývala ju, takže ju nik nemohol vidieť, kým Jeho ruka nebola odňatá.“ Early Writings, 74.

Tá posvätná mapa označuje spor poznámkou „164 pred Kr.“

„164 Smrť Antiocha Epifana, ktorý sa, pravdaže, nepostavil proti Kniežat'u kniežat, keďže bol mŕtvy už 164 rokov predtým, než sa Knieža kniežat narodilo.“

Odkaz na tento spor na posvätnej mape predstavuje jedinu pravdu znázornenú na posvätnnej mape, ktorá nie je založená na prorockom texte zo Slova Božieho. Týmto označuje medzník nie biblických dejín, ale dejín adventného hnutia, a „nemal by sa meniť“, lebo tento spor určuje, ako je prorocké videnie ustanovené. Odmietnuť túto základnú pravdu znamená zároveň odmietnuť autoritu schválenia posvätnnej mapy Duchom proroctva.

„Úplne posledným satanovým zvodom bude zneúčinniť svedectvo Ducha Božieho. ‚Kde niet videnia, ľud hynie‘ (Príslovia 29,18). Satan bude dôvtipne pôsobiť rozličnými spôsobmi a prostredníctvom rozličných nástrojov, aby otriasol dôverou Božieho ľudu ostatku v pravé svedectvo. Vnesie falošné videnia, aby zvedol, a zmieša nepravé s pravým, a tak znechutí ľudí natoľko, že budú pokladať všetko, čo nesie názov videní, za určitý druh fanatizmu; úprimné duše však budú porovnávaním falošného a pravého schopné rozlišovať medzi nimi.“ Posolstvá vybraných spisov, kniha 2, 78.

Posledný spor „lupičov tvojho ľudu“ je ten istý ako prvý, a bez porozumenia symbolu, ktorý ustanovuje videnie, „ľud hynie“. „Hynie“ preto, že „ruší svedectvo Ducha Božieho“.

Druhá skupina tvrdí, že Spojené štáty sú v štrnástom verši predstavené ako lúpežníci. Táto skupina nie je schopná alebo ochotná vidieť, že Antiochus Magnus vo veršoch desať až pätnásť predstavuje Spojené štáty. Tak ako protestanti v dejinách mileritského hnutia tvrdili, že lúpežníkmi bol Antiochus, tak skupina, ktorá nie je ochotná to vidieť, stotožňuje lúpežníkov s mocnosťou (Spojenými štátmi), ktorú Antiochus predobrazuje.

Sanheríbov útok proti Júdovi, ktorý sa dostal až k hlavnému mestu Jeruzalemu a zlyhal, viedol Sanheríbov generál Rabsáke.

Preto teraz, prosím, daj záväzky môjmu pánovi, asýrskemu kráľovi, a ja ti dodám dvetisíc koní, ak si na svojej strane budeš schopný posadiť na ne jazdcov. Ako potom odvrátiš tvár jediného veliteľa z najmenších služobníkov môjho pána a budeš dúfať v Egypt pre vozy a jazdcov? Či som teraz prišiel bez Hospodina proti tomuto miestu, aby som ho zničil? Hospodin mi povedal: Vytiahni proti tejto krajine a znič ju. Vtedy povedali Eljakim, syn Chilkijov, a Šebna, a Joach Rabšakovi: Hovor, prosím, svojim služobníkom po aramejsky, lebo rozumieme; a nehovor s nami po židovsky do uší ľudu, ktorý je na hradbe. Ale Rabšake im povedal: Či ma môj pán poslal hovoriť tieto slová tvojmu pánovi a tebe? Či ma neposlal k mužom, ktorí sedia na hradbe, aby jedli svoj vlastný trus a pili svoj vlastný moč spolu s vami? Nato sa Rabšake postavil a kričal silným hlasom po židovsky a hovoril: Počujte slovo veľkého kráľa, asýrskeho kráľa. 2. kráľov 18:23–28.

Rabšake neprednášal svoje vlastné slová, ale slová Sancheríba, asýrskeho kráľa. V Danielovi 11,40 je kráľom severu pápežská moc, ktorá v čase konca roku 1798 dostala smrteľnú ranu z rúk ateistického Francúzska, južného kráľa. V tomto verši kráľ severu napokon odvetí úder a v roku 1989 sa rozleje cez južné kráľovstvo (ZSSR). Keď kráľ severu vykonal toto dielo, priviedol so sebou „vozy, jazdcov a mnohé lode“. „Vozy a jazdci“ predstavujú vojenskú moc a „lode“ predstavujú hospodársku silu. Tieto symboly označujú Spojené štáty ako zástupné vojsko pápežského Ríma pri víťazstve roku 1989, predobrazené v Rabšakovi. Antiochos Veľký vo veršoch desať až pätnásť predstavuje Spojené štáty, a ako William Miller správne rozpoznal, že slovo „aj“ vo verši štrnásť ustanovuje novú moc vstupujúcu do prorockého rozprávania, „lupiči“ musia predstavovať moc odlišnú buď od ptolemaiovských kráľov juhu, alebo od Antiocha, kráľa severu, alebo od Filipa Macedónskeho.

„Kráľ juhu v tomto verši bez akejkoľvek pochybnosti znamená egyptského kráľa; no čo znamená výraz násilníci z tvojho ľudu, zostáva azda pre niektorých ešte stále otázne. Že to nemôže znamenať Antiocha ani nijakého sýrskeho kráľa, je zrejmé; lebo anjel hovoril o tom národe v priebehu viacerých predchádzajúcich veršov a teraz hovorí: ,aj násilníci z tvojho ľudu,‘ atď., čím zjavne naznačuje nejaký iný národ. Pripustím, že Antiochos azda Židov olúpil; ale ako by to mohlo ,potvrdiť videnie‘, keď sa o Antiochovi nikde vo videní nehovorí ako o tom, kto vykonal čin tohto druhu; lebo vo videní patrilo k tomu, čo sa nazýva grécke kráľovstvo. Ďalej, ,potvrdiť videnie‘ musí znamenať urobiť ho istým, dovŕšiť alebo naplniť.“ William Miller, Miller's Works, Lecture 6, 89.

„Antiochos“ bolo meno, ktoré si zvolili mnohí králi sýrskej Seleukovskej ríše. Zakladateľom tejto ríše bol Seleukos Níkátor a celý zoznam seleukovských kráľov tvorilo približne dvadsaťšesť až tridsať panovníkov. Mnohí z týchto kráľov si zvolili meno „Antiochos“, tak ako si mnohí pápeži po svojom zvolení za pápeža vyberajú pontifikálne mená. Pápeži sú všetci „antikrist“, čo znamená „proti Kristovi“. Slovo „anti“ znamená „proti“. Ako antikristovia prijali meno svojho duchovného praotca, ktorým je satan. Satan i pápeži sú v inšpirovanom slove obaja označení za antikrista.

„Odhodlanie antikrista uskutočniť vzburu, ktorú začal v nebi, bude naďalej pôsobiť v synoch neposlušnosti.“ Testimonies, zväzok 9, 230.

Pápež je zástupcom Satana, a tak sú obaja proti Kristovi, a preto sú „antikristom“. Keď nastupujú do úradu pápeža, volia si meno a stávajú sa Satanovým pozemským zástupcom.

„Aby si zabezpečila svetské zisky a pocty, cirkev bola vedená k tomu, aby hľadala priazeň a podporu veľkých mužov zeme; a keď takto zavrhlá Krista, bola privedená k tomu, aby preukazovala poslušnosť predstaviteľovi satana — rímskemu biskupovi.“ Veľký spor, 50.

Po ich skutkoch ich poznáte a pápeži pokračujú v tom istom diele ako satan.

„Prostredníctvom rímskeho pápeža sa tu na zemi vykonáva to isté dielo, aké sa vykonávalo v nebeských sieňach pred vyhnaním kniežaťa temnoty. Satan sa usiloval napraviť Boží zákon v nebi a predložiť vlastnú zmenu. Vyvyšoval svoj vlastný úsudok nad úsudok svojho Stvoriteľa a postavil svoju vôľu nad vôľu Jehovu, a týmto spôsobom vlastne vyhlásil Boha za omylného. Aj pápež postupuje tou istou cestou a, nárokuje si neomylnosť pre seba, usiluje sa prispôbovať Boží zákon svojim vlastným predstavám, domnievajú sa, že je schopný opraviť chyby, ktoré sa mu zdajú byť v ustanoveniach a prikázaniach Pána neba i zeme. V podstate hovorí svetu: Dám vám lepšie zákony než zákony Jehovove. Aká urážka je to pre Boha nebies!“ Signs of the Times, 19. novembra 1894.

Hoci Seleukos Níkátor založil Seleukovskú ríšu, mnohí z nasledujúcich kráľov si zvolili meno „Antiochos“ na počesť nie Seleuka, ale jeho otca. Seleukov otec Antiochos bol šľachtic a vojvodca v službách macedónskeho kráľa Filipa II., ktorý bol otcom Alexandra Veľkého. Toto šľachtické postavenie a vojenské zázemie pomohli položiť základ Seleukovej vlastnej významnej úlohe a jeho následnému vzostupu k moci po smrti Alexandra Veľkého.

Seleukovo kráľovstvo bolo ustanovené, keď prevzal kontrolu nad tromi zo štyroch oblastí Alexandrovho kráľovstva. Aj Rím si podmaňuje tri zemepisné mocnosti, aby prevzal vládu a stal sa kráľom severu. Keď si Seleukos zabezpečil východ, západ a sever, stal sa v historickom rozprávaní kráľom severu a jeho hlavným mestom bolo mesto Babylon. Mnohí z nasledujúcich kráľov si pri prevzatí severného trónu zvolili meno „Antiochus“, aby tak uctili svojho politického praotca. Táto paralela je ľahko rozpoznateľná, ak sa ju rozhodnete vidieť. Ak nie, tak nie.

Meno „Antiochos“ (v gréčtine Αντίοχος) pochádza z gréckych prvkov „anti“ (vo význame „proti“ alebo „opak“) a „ocheo“ (vo význame „pevne držať“ alebo „udržiavať“). Severní králi si zvolili toto meno, aby zachovali svoje politické dedičstvo po otcovi, tak ako si antikrist (pápeži) volia mená, keď začínajú vládnuť. Tak ako sú pápeži predstaviteľmi svojho otca, diabla, tak aj Antiochovia sýrskej ríše predstavujú typ predstaviteľov svojho otca. V tomto použití Antiochos predstavuje zástupcu svojho otca. Zástupcom pápežskej moci v roku 1989 boli Spojené štáty a svetské svedectvo potvrdzuje vzťah medzi antikristom, pápežom Jánom Pavlom II., a Ronaldom Reaganom v ich diele zvrhnúť bývalý Sovietsky zväz.

Vo veršoch desať až šesťnásť obsahujú prvý a posledný verš priame odkazy na verše štyridsať a štyridsaťjeden. Desiaty verš priamo predstavuje štyridsiaty verš. Šesťnásť verš priamo predstavuje štyridsiatyprvý verš. Tieto verše predstavujú časť Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahuje na posledné dni.

„Kniha, ktorá bola zapečatená, nebola knihou Zjavenia, ale tou časťou Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahovala na posledné dni. Písmo hovorí: ‚Ty však, Daniel, zavri tieto slová a zapečat knihu až do času konca; mnohí budú pobeňovať sem a tam a poznanie sa rozmnoží‘ (Daniel 12:4). Keď bola kniha otvorená, zaznelo vyhlásenie: ‚Času už viac nebude.‘ (Pozri Zjavenie 10:6.) Kniha Daniel je teraz odpečatená a zjavenie, ktoré dal Kristus Jánovi, má prísť ku všetkým obyvateľom zeme. Rozmnožením poznania má byť pripravený ľud, aby obstál v posledných dňoch....“

„V posolstve prvého anjela sú ľudia vyzvaní, aby uctievali Boha, nášho Stvoriteľa, ktorý stvoril svet i všetko, čo je v ňom. Vzdávali úctu ustanovizni pápežstva, čím zbavili zákon Jehovu jeho účinnosti, no v tejto veci má nastať rozmnoženie poznania.“ Selected Messages, kniha 2, 105, 106.

V čase konca v roku 1989 posledných šesť veršov jedenástej kapitoly Daniela predstavuje „časť Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahovala na posledné dni“. Bolo to rozpoznané, keď bolo toto proroctvo vtedy odpečatené, a toto odpečatenie prinieslo rozmnoženie poznania o „ustanovení pápežstva, ktoré zneplatňuje zákon Jehovov“. Alfa a Omega vždy znázorňuje koniec prostredníctvom začiatku a proces skúšky, ktorý sa začal v roku 1989, bol určený na to, aby vytvoril dve triedy uctievačov.

A povedal: Choď svojou cestou, Daniel, lebo tieto slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, vybielení a preskúšaní; bezbožní si však budú počínať bezbožne; a nikto z bezbožných neporozumie, ale múdri porozumejú. Daniel 12,9.10.

Teraz sa nachádzame v záverečnom období toho procesu skúšky, lebo spor o lúpežníkov na počiatku adventizmu sa teraz opakuje. Stotožniť lúpežníkov so Spojenými štátmi znamená stotožniť Antiocha s lúpežníkmi. Je to totožný spor mileritov a protestantov.

Na konci procesu skúšky, tak ako aj na začiatku procesu skúšky, ktorý sa začal v roku 1989, Lev z kmeňa Júdovho odpečatuje „tú časť Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahovala na posledné dni“. V roku 1989 to bolo posledných šesť veršov Daniela jedenástej kapitoly a na záver je to skrytá história štyridsiateho verša, ktorá je predobrazená veršami desať až šesťnásť.

V nasledujúcich článkoch budeme pokračovať v našom skúmaní šiestich línií sporov v dejinách adventizmu. Prvý z týchto šiestich sporov znázorňuje posledný z týchto šiestich sporov. Prvý a posledný spor použijeme ako prekrytie ostatných štyroch sporov, keď budeme rozvíjať prvky spojené so snahami nepriateľa spravodlivosti zabrániť Božiemu ľudu správne rozdeľovať „videnie“, ktoré je ustanovené symbolom Ríma.

„Ak nepochopíme dôležitosť chvíľ, ktoré rýchlo prechádzajú do večnosti, a nepripravíme sa obstáť vo veľkom dni Božom, budeme nevernými správcami. Strážca má poznať, koľko je z noci. Všetko je teraz zahalené vážnosťou, ktorú by si mali uvedomiť všetci, čo veria pravde pre tento čas. Mali by konať so zreteľom na deň Boží. Božie súdy sa čoskoro znesú na svet a my sa potrebujeme pripravovať na ten veľký deň.“

„Náš čas je vzácny. Máme len niekoľko, áno veľmi málo dní milosti, aby sme sa pripravili na budúci, nesmrteľný život. Nemáme čas, ktorý by sme mohli premárniť v náhodných, neuváženíh krokoch. Mali by sme sa obávať, aby sme neprechádzali len po povrchu Božieho slova.“ Testimonies, zväzok 6, 407.